

(המשך מעמוד 6)

ברח על נפשו בעור מועד, צפוי עתה להוצאה להורג. זה עלול לקרות לזכר אות מודיעים, שמסרו ביד צה"ל לוח מים מקומיים שנעצרו, ונזנו ואף נהרגו. העדה המארונית כולה נמצאת עתה במצב דומה. כדי להציל מה שניתן לה ציל בלבנון החדשה, עליה להשליך את ידה על סוריה — הגורם היחיד המי שגול להצילה. כך עושה אמין אל-ג'מיל עכשיו.

הגיון זה מחייב עתה את ג'מיל להיות ערבי-לאומי יותר מאשר כל אדם אחר בלבנון. עליו להלל ולשבח את הסורים ולקרוק על פי חלילם. עליו להטיף בקוליקולות לשינאת ישראל. כך הוא עושה עתה, ככל יכולתו. אין לו דרך אחרת. ורק מנהיג ישראלי נאיבי מאוד יכול היה לצפות שינהג אחרת. אחרי שההרפתקה הגדולה של ישראל בלבנון, בניצוחו של אריאל שרון, הסתיימה במפולת גמורה (ראה הנדון ועמודים 8 - 9).

רובן, שתמך בשרון בימי השיא של המצור על ביירות, אינו יכול להתלונן. אך השבוע כיפר חלקית על העוול

כשהטירה היא להשליט את סוכניו במחנות הפליטים שם. ערפאת הרגיש, כי כל עוד לא יושג הסכם חדש להפסקת-אש בין ישראל ואש"ף, כפי שהיה קיים ערב מלחמת לבנון, חופשיים כוחות אש"ף לפעול משטח לבנון, בשיתוף עם בעלי-כריתם המקומיים. אנשי אש"ף כבר מצויים בשטח, ויש להניח כי בהתחדש ההתחדשות בין הכוחות המקומיים השונים, ינסו חלק מהם להסתייע באש"ף נגד יריביהם.

על רקע זה העלינו את הצעי תנו להפסקה הדדית של פעולות ההאיבה, במיסגרת של הסכם הדדית לעלות על דרך המסלול.

מובן שזהו נושא מורכב, המחייב ריגוים והחלטות, וערפאת לא יכול היה לתת תשובה על כך בו במקום. זהו עניין למסדרות אש"ף ולממשלת ישראל.

אולם כאשר הודענו כי אנחנו עומדים לכלול סעיף על כך בהודעת הסיוע של הממשלה שלנו, לא התנגד לכך ערפאת. קראתי את הנוסח באוזניו. גם זה סימן מעורר — איתות ברור שיש על מה לדבר, במסגרת המתאימה.

בדבריו ערפאת על המצב בדרום-

גרומיקו, כך מסרו המקורות הסובייטיים, השיב על כך כי חידוש היחסים יתכן רק אחרי שישאל תיסוג מן השטחים הכבושים.

עצם הנכונות הישראלית, בהקשר כלשהו, לשקול את הסכמתה לכינוס הוועידה הבינלאומית נראית כרמז מעורר.

גם את ההתפתחות בצמרת ישראל רואה ערפאת במסגרת רת היחסים הגלובליים. לדעתו תיפול ממשלת-האחרות ברגע שארצות-הברית תגיע לבלל עיסקה עם ברית-המועצות על כינוס הוועידה הבינלאומית.

לגבי האפשרויות האלטרנטיביות — הקמת ממשלה מצומצמת בראשות שימיעו פרס, בהשתתפות אחד הפלגים הקטנים — מגלה ערפאת ידע מפתיע. הוא מחזיק בראשו את הרכב הכנסת, מצוי בסיעות כמו מורשה ו"ש. לתנועת-התחיה הוא קורא "מפלגת הבעת' הישראלית". (בעת' פירושו בערבית — תחיה, מפלגת-הבעת' הסורית היא המפלגה הלאומנית הרוסית, שבראשה עומד חאפט' אל-אסד).

כדי להכשיר את הקרקע למשא ומתן ישראלי-פלסטיני, כבוא העת, מעוניינת הנהגת אש"ף להרחיב את

ראליסטי-טני עולה על סדר היום במשאומותן האמריקאית סובייטית.

יצחק שמיר צודק בהחלט כשהוא מזהיר מפני אפשרות זו (מבחינת השקפתו שלו, כמובן), והורעות-ההרגעה הבאות עתה מוושגטון לירושלים אינן אלא מסך-עשן.

הרשימה שאש"ף יקבל את ההחלטה 242 בפה מלא ובפירוש, שאינה מעשית, משמשת לאמריקאים כתירוץ כדי לעכב את התהליך, עד אשר יוכלו למכור לסובייטים את הסכמתם לוועידה דה בינלאומית, במחיר תמורה הולמת. הסובייטים מעוניינים בכך, מכיוון שהוועידה תסמל את מעמדם כצד להסדר במרחב שלנו. האמריקאים יתנגדו לכך עד אשר יוכלו למכור סחורה בעיסקה הולמת.

זוהי, על כל פנים, תיקנות

הנוסח של סעיף 1 נותן רק הגדרה ברורה אחת: שתהייה קיימת שתי מדינות, ירדן ופלסטין, ובין אלה יקום "אחיד קונפדרטיבי".

זהו הישג של ערפאת. במסיב מן מדובר בפירוש על מדינה פלסטינית, על זכות ההגדרה העצמית של הפלסטינים, ועל היות אש"ף הנציג החוקי של העם הפלסטיני.

לא נאמר כי בוועידת-השלום יהיו הפלסטינים חלק ממשלחת ירדן, אלא שתקום "משלחת משותפת" של כל הערבים, ובה נציג אש"ף. רעיון זה כבר הועלה ב-1977, לפני הביקור של אנור אל-סאדאת בירושלים, שטירפר את כינוס ועידת-השלום, שעליה דובר אז.

מובן שהסכם זה, המרבה על עקרונות בלבד, משאיר מרחב רב לחילוקי-דעות בעתיד — טיב

המלך חוסיין ואשתו המלכה נור
מה זאת קונפדרציה?

הקונפדרציה, הרכב המישלחת, היחס ל-242, ועוד ועוד. בין שני הצדדים עדיין קיימים חשדות הדדיים רבים, ואנשים מסויימים בצמרת אש"ף חושדים בחוסיין יותר מאחרים. אך העקרונות מוסכמים על הכל.

לכן מותר לומר שזוהי פרי צת-דרך, אין זה הסכם סופי, ולא סוף-הדרך, אך זוהי, סוף-סוף, התחלה המאפשרת התקדמות.

● מילגה-הבעת'

הישראלית

במישור הפלסטיני-ישראלי אין לאש"ף בשלב הזה תיקנות גרור. אין למנהיגיו אשליה לגבי ממשלת-האחרות וחבריה.

אולם גם כאן רואה אש"ף איתותים מעניינים. מקורות סובייטיים מסרו כי יצחק שמיר הציע לאנדריי גרומיקו, בשיח תם לאימכר, שברית-המועצות צות תחדש את יחסיה עם ישראל, תמורת הסכמת ישראל לכינוס ועידת-שלום בינלאומית.

● לבנון היא

הרגע

מובן שנושא הלבנון עלה פעמים רבות במהלך השיחות.

כפי אנשי אש"ף הושמעה דאגה רבה מאוד למה שעומד להתרחש במחנות הפליטים. קיים חשש חמור מפני מעשי-טבח, נוסח צברה ושאלילא. הסוכנים הסוריים למיניהם — אירגוניהם של אברמוס, צעיקה ועוד — מוכנים לפלוש למחנות, בחסות הצבא הסורי, כדי למנוע את התארגנות התושבים, התומכים בהנהגת אש"ף, צפויה שיכת הצבא הסורי לביירות.

סגן-מזכיר עבד רבו (משמאל) עם פארוק קדומי
הכרעה דמוקרטית

האופציה הירדנית מתה. במקומה קיימת עכשיו האופציה הפלסטינית-ירדנית

לבנון אפשר היה לגלות שמץ של שימחתי-לאור.

"לבנון היא הריגוע", אמר, בהזכירו שאמר לי את אותם הדברים בעת פגישתנו בביי-רות. "זהו הריגוע שאיש אינו יכול לשלוט בו. אנחנו יכולנו. כיום אין מי שמשוגל לכך. את המחיר ישלמו כולם — האמריקאים, הסורים, הישראלים".

גם סוריה אינה מסוגלת, לדבריו, להטיל את מרותה על הכוחות הירדניים שם. כאשר הורה אסד לשיעים ולדרוזים להפסיק את הפיגועים נגד ישראל, לא נשמעו הכוחות המקומיים להוראה.

● יש אופציה

לשלום

מובן שאני יכול לפרט כאן רק חלק קטן מן הדברים שנאמרו מפני שרוב דבריו של ערפאת נאמרו לנו שלא לפירסום, כחומר-רקע, בגלל הצורך לשמור על מקורות בינלאומיים.

אך לאור שיחות אלה וכל אשר קרה מאז, כגון הסכם ערפאת-חוסיין, מסקנותי הן:

● **האופציה הירדנית מתה.**
● **קיימת עתה אופציה ברורה למשאומותן בין ישראל, אל אש"ף וירדן, במסגרת המו-צעת של ועידת-שלום בינלאומית.**

● **בוועידה זו תיפתר אוטו-מטית בעיית ההכרה ההדדית, בצורה נוחה לשני הצדדים.**
● **לקראת ועידה כזאת ניתן להשיג את הפסקת הפיגועים, על בסיס הדדי.**

כאשר אמר חוסיין מובארק השבוע שבדאי לישראל לחשוב היטב-היטב על השלכות ההסכם של חוסיין וערפאת, הוא דיבר כידיד וכאדם נבון. דברים דומים עומד שימיעו פרס לשמוע השבוע מפי ראש ממשלת איטליה וגנאי רומניה — שניהם תומכים בדרשיה ישראלית-פלסטינית. למרבה הצער, אין סיכוי שקריאה זו תמצא אוון קשבת כממשלת ישראל, שאינה מסוגלת לקבל החלטות סבירות, ובמפלגת-העבודה, הסובלת מחוסר-מנהיגות.

יש אופציה לשלום. אם תתממש לא — זה תלוי בגורמים רבים. אחד מהם הוא הציבור הישראלי.

ח"כ מיכאל איתן
להתמוטט פיסי

בשורה של הצהרות גלויות-לב, שאמרו לציבור את האמת המרה.

הכנסת

הנאום שלא נואם

טכסים שריהמישפטים

מנע מח"כ המערך

מלשאת נאום הסדרת-קרים

השבוע שעבר ככנסת עמר בסימן ביקורם של ראשי התנועה המתקדמת לשלום אצל יאסר עראפת (ראה עמודים 10 - 11). את המבחן ששרר במישכן אפשר היה לחתוך בסכין.

את הנושא העלה דווקא ח"כ חדש וצעיר, מיכאל איתן (41). איתן הוא איש חטיבת-החרות בליכוד, בקי בתורת-ז'בוטינסקי, איש יודע-ספר, ובשעות של שלווה גם נעים-הליכות. אך אין הוא פיקח במיוחד, ויש לו נטיה לאבד את השליטה בעצביו, כשהוא נתון בהתרגשות יתרה, בעיקר על רקע לאומני.

לפני שלושה חודשים איבד ח"כ איתן את עשתונותיו, כשהסרט מאחורי הסורגים הוקרן במישכן הכנסת. רוב הצופים בפרט התרשמו עמוקות, אבל איתן השתולל בריון שנערך אחרי ההקרנה, ניפנף בכל מיני מיסמכים מזוהים של חזית-הסירוב. כמה מחבריו הביעו בגלוי את החשש, שהוא עלול להתמוטט פיסי. אפילו הבימאי המזוקן אורי ברבש, אדם מנומס מאוד, נאלץ להרים עליו קול.

ללא הועיל. ח"כ איתן היה בטריפ. השבוע, שהעלה מיכאל איתן את נושא המגעים עם אש"ף בכנסת, הוא (המשך בעמוד 14)